

Több mint tíz éve dolgozom szerkesztőként a Kalligram Kiadóban. Mindig is szerettem szövegekkel kísérletezni, de sosem léptem át a küszöböt, azaz sosem mertem belevágni az írásba. Elég inspirációt jelentett az, ahogy egy rám bízott kézirat alakulását, könyvként való megszületését kísértem végig.

2013-ban egy izgalmas feladat talált meg. Bóna László, aki a Waldorf-Óvónőképzésen tanított, azzal a kéréssel bízta rám az *Írd magad boldogra!* című könyvét, hogy mialatt a szöveget szerkesztem, próbáljam megoldani a feladatokat, hogy lássuk, valóban életre kelthetők-e a könyvből az írásgyakorlatok. Igyekeztem eleget tenni a kérésnek, de azt éreztem, igazából akkor látszik, hogy pontosak-e a leírások, ha a gyakorlatokat egy csoportban mutatom be. Rövid idő alatt magával ragadott a folyamat, lenyűgözött, ahogy a lehető legegyszerűbb szövegek át- és újraírásával való bíbelődés milyen katartikus magasságokat és mélységeket tud megnyitni.

Nem tudtam megfejteni az írásgyakorlatok titkát. Nem tudom, hogy mitől működik ennyire tisztán és egyszerűen, mitől lesz ekkora ereje ott, ahol a résztvevők mindenre elszántan mennek a szöveg útján... De az bizonyos, hogy ezekben az alig tíz fős alkotóműhelyekben a fantázia és a képzelőerő felszabadítása olyan rejtett készségeket ébreszt fel, amelyek a mindennapokhoz is fogódzót jelentenek.

A mai napig tele vagyok várakozással minden egyes csoportmunka előtt. Ugyanilyen kihívásnak érzem a Blum program 40 napját, ahol a megváltozott valóságunkhoz alkalmazkodva új módon tesszük próbára az óvodapedagógusokkal a szöveg erejét.